

κυτάτου, μειδιάμα δὲ χαρᾶς κατηύγαγε τὸ πρόσωπόν της.

Ἐνυπῆρχε πλέον τῆς τρυφερότητος, ἐνυπῆρχε σχεδὸν ἔρωι ἐν τῷ μειδιάματι ἐκείνῳ.

Θὰ πειραθῶμεν νὰ καταδείξωμεν ὅ,τι ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ὑπανδρευθῆ νέα, ἐκκαίδεκαέτις. Κατὰ τὸ δέκατον ἑβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας της εἶχεν ἀποκτήσῃ υἱόν, τὸν Ἐδμόνδον, ἦτο δὲ μόλις εἴκοσιν ἑτῶν, ὅτε ὁ κύριος Δεπερέ ἀπεβίωσεν.

Ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν της πρῶτον ἐκ καθήκοντος, κατόπιν ἐκ συνηθείας, εἴτα δὲ ἐξ ἔρωτος. Ἀποθανόντα ἐθρήνησεν αὐτὸν εἰλικρινῶς, καὶ παρὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰς νέας χήρας, δὲν ἐσκέφθη οὔτε περὶ νέου γάμου, οὔτε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν τῇ παρεῖχεν ἡ χηρεία της. Καὶ ὅμως ἦτο ὥραία, ὥραιότατη μάλιστα, καὶ οἱ μνηστῆρες δὲν ἔλειπον. Ἄλλ' οἱ μνηστῆρες ἀπεκρούσθησαν.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δεπερέ, πρέπει πάντοτε ἡ ἀνάγκη ἐκείνη τοῦ ἔρωτος, ὃν ὁ Θεὸς ἔθηκεν ἐν πάσῃ νεαρόῃ καὶ εὐγενεῖ καρδίᾳ, νὰ φέρηται πρὸς τι, ἐὰν μὴ πρὸς τινά.

Ὁ Ἐδμόνδος κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς μητρός του ὁλόκληρον.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἀδύνατος, ἦτο τριετής, καὶ εἶχεν ἀνάγκην τῶν μητρικῶν φροντίδων· ἡ κυρία Δεπερέ ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν ὁλόκληρος, τοῦτο δέ, ἄνευ θυσίας, ἄνευ κόπου μάλιστα. Τὸ παιδίον ἀνετράφη καὶ ηὔχθη ἐν τῇ θερμότητι τῆς συνεχοῦς ταύτης τρυφερότητος καί, μηδὲν ἄλλον γνωρίσαν, οὕτως εἰπεῖν, πλὴν τῆς μητρός του, ἐπανεφέρεν εἰς αὐτὴν μόνην τὴν διπλὴν ἀγάπην, ἣν ἡ φύσις ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων πρὸς τοὺς δωρήσαντάς αὐτοῖς τὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἀπληρήσατο τὸν κόσμον, ἡ τουλάχιστον τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν χορῶν.

Μικρὸς ὁμιλος φίλων, οὓς ἠγάπησεν ὁ σύζυγός της, καὶ τοὺς ὁποίους συνεβουλεύετο περὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔπρεπε νὰ δώσῃ τῷ Ἐδμόνδῳ, ἀπετέλουν ἀπασαν τὴν συναναστροφὴν της.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν οὕτως.

Γενόμενον δέκα καὶ πέντε ἑτῶν, ὡς εἴδομεν ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ μήτηρ, ἐνδίδουσα εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συμβούλων της ἔβαλε τὸν υἱὸν της εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὅπως ἐν τῇ πλήρει μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφῇ ἀποκτήσῃ μέχρι τινὸς σοβαρωτέραν τινὰ χροιάν τῆς ζωῆς.

Αἱ φροντίδες, μεθ' ὧν ἡ νεαρὰ μήτηρ παρηκολούθησε τὸ υἱὸν της μέχρι τοῦ Γυμνασίου, εἰσὶν ἀπερίγραπτοι.

Ἦρχετο νὰ τὸν βλέπῃ καθ' ἐκάστην, καὶ ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Γουσταῦν, μαθοῦσα παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου δι' ὁποίας προστασίας ὁ νέος οὗτος συμμαθητὴς περιέβαλλεν αὐτόν.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης καὶ ὅλως γυναικείας ἀνατροφῆς εἶχε παραχθῆ ἐν τῇ

ψυχῇ τοῦ νεανίου μεγάλη ἀνάγκη κοινωνικότητος, συμπαθείας, ἐμπιστοσύνης, ἃς ἀφιέρωσε καθ' ὁλοκληρίαν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Ἐνώσατε εἰς ταῦτα αὐτοφύειν τινὰ περιπάθειαν, φυσικὴν μελαγχολίαν, ἐμφυτον ποίησιν, ἅτινα καθίσταν τὸν Ἐδμόνδον ὃν γλυκὺ καὶ θελκτικόν, ψυχὴν γυναικεῖαν ὑπὸ περικάλυμμα ἀνδρικόν.

Ἠγάπα τὴν μητέρα του, ὡς ἠγάπα αὐτὸν ἡ μήτηρ, τουτέστιν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ ἄλλο τι ἢ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἔφερεν αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνεμιμνήσκετο τῶν ἐνδελειχῶν φροντίδων, δι' ὧν αὐτὴ τὸν εἶχε περιβάλλῃ, ὅτε ἐγένετο εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται, κατενόησέ τὴν ἀπειρον θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη, συναινοῦσα, νέα, ὥραία καὶ πλουσία, ὡς ἦτο κατὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἐνὸς παιδίου.

Οὕτως ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀόριστόν τινα ἀνάγκην νὰ ἀγαπᾷ ἄλλα ὄντα ἢ τοὺς γονεῖς του, ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις ἐδοκίμασε τοῦτο, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του λαμβάνουσαν ὑπὸ ἄλλην, οὕτως εἰπεῖν, ἔνοιαν νέαν κλίσιν πρὸς τὴν μητέρα του.

Τῶντι ἡ μήτηρ αὐτῇ, ἡ ὅλως νέκ εισέτι, ἡ ἀγαπῶσα μόνον αὐτόν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀδελφὴ του καὶ ἡ ὁποία ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, κατέστη ἡ ἑξ ἀπορρήτων τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ υἱοῦ της.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κ.: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ Ρωσικὸν Διήγημα

Διηγοῦνται, ὅτι πρώτη ἐν Ρωσίᾳ τριχαπτοποιοὺς ὑπῆρξε κόρη τις εἰλως ἐκ τοῦ χωρίου Λήκοβο, ὀνομαζομένη Μαρία.

Ἐγεννήθη ἡ Μαρία πρὸ ἑκατονταετίας καὶ ὑπῆρξεν ἔρμαιον ἀπηνόους μοίρας! Καὶ σήμερον ἀκόμη αἱ τριχαπτοποιοὶ διηγοῦνται περὶ αὐτῆς καὶ δακρύουσιν ἐκ θλίψεως.

Ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας διετέλει ὡς κομμωτῆς καὶ θαλαμηπόλος τοῦ αὐθέντου, ἡ δὲ μήτηρ ταυτοχρόνως ὡς ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς κυρίας. Εἶχον ἀρραβωνισθῆ εἰς Μόσχαν ἔτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὸ ἔργον δι' ὅπερ προωρίσθησαν, ἀκολούθως δέ, μετὰ δέκα ἡδὴ ἔτη, ὅποτε δὲν ἦσαν καὶ πολὺ νέοι, πρὸς μεγίστην ἐκδηλωθεῖσαν εὐνοίαν, ἐπέτρεψεν ὁ κύριος εἰς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Νικόλαν νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀρχιθαλαμηπόλον τῆς κυρίας. Δὲν ἐπεθύμει τοῦτο ἡ κυρία, εἶχεν ἐξοικειωθῇ πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της, καὶ ἐφοβεῖτο, μὴ αἱ ἰδίαί οἰκογενεαὶ ἀσχολίαι τῆς θαλαμηπόλου ἀποτρέψωσιν αὐτὴν τῆς ἐργασίας της. Ἀλλ' ὅμως, ὁ κύριος ἐπέμενε καὶ ὑπερίσχυσεν.

Ἐτέλεσαν τὴν στέψιν αὐτῶν ἐν εὐθυμίᾳ· μετέφερον τὸ ζεῦγος εἰς τὸν ναὸν διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κυρίου — καὶ κατ'

ἀρχὰς μὲν τὰ πάντα ἔβαινον ὡς συνήθως, ἀλλ' αἰφνης ἡ θαλαμηπόλος ἔτεκε θυγάτριον — τὴν Μαρίαν — ἐξ οὗ ἤρξατο ἔκτοτε αὕτη πάσχουσα. Καὶ αὕτῃ δὲ ἡ κυρία ἦτο φιλάσθενος καὶ ἠγάπα νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὴν ἀνθρώπους ἀκμαίους καὶ φαιδρούς, δι' ὅπερ ἀπέβαλεν αὕτῃ τὴν θαλαμηπόλον ἐκ τῆς οἰκίας της.

Ἐδωκαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικόλαν μικρὰν καὶ ἀθλίαν καλύβην, ἔχουσαν μικρὰν περιοχὴν, ἐπέτρεψαν αὐτῇ ὅπως διατηρῇ ἀγελάδα καὶ ὠρίσαν μνηνιάιν τινὰ ἐπιχορήγησιν· καὶ τοι δὲ ἔζη ἐν στερήσει, διετέλει ὅμως ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ. Ἐκαθάρισεν, ἐπλυνεν, ἐκαλλώπισε τὴν καλύβην της — βεβαίως εἶχε συνηθίσει τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέγαρον τῶν δεσποτῶν της — καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν καθαρά, κόσμια καὶ κομψά. Κυρίως δὲ μεγάλην ἠσθάνετο χαρὰν διὰ τὴν θυγάτέρα της Μαρίαν, ὥραϊαν καὶ δροσερὰν ὡς ἀνθύλλιον ὑπὸ σκιὰν δάσους· εἶχεν αὕτη ροδίνας τὰς παρειάς, τὰ χεῖλη ἐρυθρά, μεγάλους ὀφθαλμούς, στακτόχρους, φαιδρούς, ὡς διμήνου γαλιδέως, καὶ αὕτῃ δὲ ἦτο πάντοτε εὐθυμος καὶ φαιδρὰ ὡς γαλιδέως. Οὐδέποτε, οὐδ' αὕτῃ ἡ μήτηρ της εἶδε τὰ δάκρυά της — πάντοτε ᾄδει καὶ γελᾷ, ἡ κάθηται ἡσυχος — καὶ σκέπτεται. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της αὐτοὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ἄγνοε τὴν θλίψιν.

Καὶ ὁ πατὴρ ὡσάυτως δὲν ἐκορέννυτο θεωρῶν αὐτήν. Ἐρχεται ἐνίοτε, ὅποτε ἐπιτρέπωσιν αὐτῇ αἱ ἀσχολίαι του, θωπεύει, ἀσπάζεται αὐτήν καὶ τῆς κτενίζει τὰ σγουρὰ ὑπόξανθα μαλλάρια της. Ἐν ὅσῳ δὲ εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του πάντοτε καὶ μόνον περὶ τῆς Μάσσας του σκέπτεται· οἶαν δὴποτε εἰκόνα, ράκος, πυξίδα ἢ χάρτην ἔρριπτον οἱ οἰκοδεσπόται, οὗτος τὰ συνέλεγε καὶ ἔκρυπτεν, ὅπως τὰ φέρῃ ἀκολούθως εἰς τὴν θυγάτέρα του νὰ παιξῇ. Ἀλλὰ σοῦ ἦτο καὶ αὕτῃ ἡ Μάσσα μία ἔξυπνος! Ὅ,τι ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ· νὰ κατασκευάζῃ κουτάκια, νὰ ζωγραφίζῃ εἰκόνας, νὰ ράπτῃ μεσοφόρια...

Τοιαύτῃ θὰ ἦτο ἡ ζωὴ τῆς πρώην θαλαμηπόλου μετὰ τῆς θυγατρὸς της, εὐτυχιστατή, ἂν δὲν ὑπῆρχον κακοὶ ἄνθρωποι.

Ὅποτε διετέλει ἀκόμη θαλαμηπόλος τῆς δεσποίνης, εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς της κόρην τινὰ Εἰρήνην. Εἶχεν αὕτῃ μεγαλειτέραν ἡλικίαν, γνώσεις δὲ καὶ ὑπουλότητα εὐρυτέρας! Καὶ κακὴ ἦτο αὕτῃ ἡ Εἰρήνη! Πάντες ἀπέφευγον αὐτήν ὡς τὴν πανώλην καὶ πάντα προσεπάθει πῶς νὰ δυσχερεστήσῃ καὶ προσβάλλῃ. Δὲν ἠγάπα αὕτῃ τὴν θαλαμηπόλον, ὑπέσκαπτε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῆς κυρίας της καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὴν ἀνέμενε τὴν κατάλληλον περίστασιν. Ἀλλ' ὅταν ἠσθάνετο ἡ θαλαμηπόλος, τότε ἤρξατο αὕτῃ περιποιουμένη τὴν κυρίαν της. Ἐπὶ νύκτας ὁλοκλήρους δὲν κοιμάται, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ κἄπου κἄπου, ρίπτει καὶ ἐν λογαίι φαρμακερὸ διὰ τὴν θαλαμηπόλον. Ταχέως ἡ

Ειρήνην ειλκύσατο τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας καὶ ἐκτῆσατο τὰ πρωτεῖα, ὑποσκελίσασα πάντας. Καὶ δὲν λέγονται ὅσα ὑπέφερον ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς αἰ δυστυχεῖς ὑπηρέτριαι, αἱ πλύντριαι καὶ λοιποὶ οἰκέται! Εἶχε καὶ τὴν χεῖρα αὐθάδη ἡ Εἰρήνη! Οὐδέποτε ἤρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν χωρὶς νὰ ραπίσῃ, νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν πλεξίδα καὶ νὰ τσιμπήσῃ τινά...

Ἄν ἐπήγχινε καμμιὰ νὰ παραπονεθῇ εἰς τὴν κυρίαν, αὕτη τὴν ὑπερήσπιζε μὲν, ἀλλὰ κατόπιν χειρότερα δι' αὐτήν, διότι ἡ Εἰρήνη θὰ τὴν ἐβασάνιζε. Διὰ τοῦτο, καὶ ὑπέμενον σιωπῶσαι.

Καὶ πῶς ἐκόμπαζεν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν τοῦ χωρίου, καὶ τί ἀπῆτει παρ' αὐτῶν· σχεδὸν οὔτε δι' ἀνθρώπους τοὺς ἐθεώρει! Κατ' ἐξοχὴν ἡγάπα νὰ τυραννῇ τὴν πρῶν θλαμηπόλον. Ἡ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ καθ' ὁδὸν συναντᾷ αὐτήν, τὴν θεωρεῖ μὲ βλέμμα ὑπεροπτικὸν καὶ ὡς νὰ μὴ τὴν βλέπῃ, ἢ τὴν ἀνοιξιν θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν ποταμὸν νὰ ξεπλύνῃ τὰ λευκόπανα, ἢ εἰς τὸ χωράφι νὰ σκορπίσῃ τὴν κόπρον διὰ λίπασμα.

Λυπηρὸν διὰ τὴν πτωχήν, διότι καὶ ἀσθενὴς ἦτο καὶ δὲν ἦτο συνηθισμένη εἰς τὴν βάνασον αὐτὴν ἐργασίαν! Ἐκλαίει συχνὰ καὶ ἐχειροτέρευεν ἡ ὑγεία τῆς. Ἐδοκίμασεν ὁ Νικόλας νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρίαν, ἥτις, οὐδ' ἀκρόασιν δώσασα, ἐξωργίσθη.

— Σιώπησον, τῷ λέγει, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους· ἐνόησα καὶ σὲ καὶ τὴν γυναῖκά σου τί ἀνθρώποι εἴσθε. Ὅταν παιδιὰ μας, εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ, σὰς ἡγάπησαμεν, καὶ σὰς ἐθεωρούσαμεν ὡς τοὺς καλλιτέρους μας ἀνθρώπους, καὶ σεῖς...

Καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπαριθμῇ τὸσαῦτα πταίσματα καὶ ἀδικήματα, τὰ ὅποια καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του οὔτε εἰς τὸν ὕπνον τῶν εἰδὼν ποτε, καὶ τὰ ὅποια εἶχον ἐξέλθει ἐκ τῆς κακούργου κεφαλῆς τῆς Εἰρήνης.

— Σοῦ λέγω λοιπόν, ἐξκολλουθεὶ ἡ κυρία, νὰ εἴσαι εὐχαριστημένος, διότι τὴν ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειάν της, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν τιμωρήσω! Καὶ ἂν τὴν βάζουν νὰ κάμνῃ δουλειαίς, δὲν μοῦ λές, ποῦ τό'δες γραμμένο νὰ τρώγουν οἱ ἀνθρώποι τὸ ψωμί δωρεάν;

Εἶδεν ὁ Νικόλας, ὅτι τὰ παράπονά του πρὸς τὴν κυρίαν οὐδὲν φέρουσιν ἀποτέλεσμα καὶ ἐδοκίμασε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον.

Ἦκουσεν αὐτοῦ ὁ κύριος, ἐπίστευσε καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατόρθωσε, καὶ μόνον:

— Αἱ, καὶ σύ, μὲ συγχίζεις! γιὰ τοὺς δούλους σου ἔμπορεῖς νὰ μὲ στείλῃς καὶ 'ς τὸν τάφο! ἤκουσεν.

Ἐσιώπησεν ὁ κύριος. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Νικόλας, καὶ τοῦ λέγει:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ, αὐτὰ εἶνε δουλειαίς τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας οὔτε αὐτὸς ὁ ἀστυνόμος ἔμπορεῖ νὰ τὰς ἐξομαλύνῃ καὶ θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ μὴν

ἀνακατευθοῦμεν. Μόναίς τοὺς ἐμπλέξαν, μόναις τοὺς ἄς ξεμπλέξουν.

Ὁ Νικόλας ἠσθάνθη τὸ αἶμα νὰ τὸν κυτπᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν!...

Ἐσφίξε τὴν καρδίαν του, ὑπέκλινε καὶ ἐξῆλθεν· ἔκαμε δὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν:

— Πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ προμαζέψω τὴν Εἰρήνην.

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ὑβρίσει αὐτὴν καὶ ἀνθυβρίσθῃ, τῶρα δὲ ἤρξατο μεγαλοφῶνως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μεμφόμενος καὶ μυκτηρίζων αὐτήν· τοσοῦτον δὲ ἐπετέθη ποτὲ κατ' αὐτῆς, ὥστε ἀπαντες οἱ ὑπηρέται δὲν ἀντεῖχον ἐκ τοῦ γέλωτος. Ἦγαν ἄκτῃσεν ἡ Εἰρήνη, καὶ ἐπορεύθη ἀμέσως πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Γιατὶ σὰς δουλεύω πιστά, κυρά, γυρεύουν νὰ μ' ἐξολοθρεύουν! Γιατὶ σὰς εἶμαι ἔμπιστεμένη, σὰν καθεαυτὸ σκλάβαν πωλημένη, γιὰτὶ μοῦ εἶνε ἀκριβὰ τὰ ἀγαθὰ σας, περισσώτερο ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, περισσώτερο ἀπὸ τὰ μάτια μου, γιὰ τοῦτο δὲν ἄρῃσω σ' αὐτοὺς τοὺς κλέφταις καὶ τοὺς τεμπέλικους. Καλλίτερα νὰ μὲ στείλετε μαζί μὲ τὰ ζῶα ἢ σ' ἄλλο χωριό, παρὰ νὰ ὑποφέρω ἐδῶ τέτοιαις προσβολαῖς.

Λέγει καὶ τρέχουν τὰ μάτια της.

Ἡ κυρία ἐταράχθη, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ, καὶ ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐξ αἰτίας τοῦ Νικόλα, ἐφορτώθη τοῦ κυρίου! Λοιπόν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς ὁ κύριος, κόκκινος, σκυθρωπός. Μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ διέταξε νὰ καλέσωσι τὸν Νικόλαν.

— Νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέγει, φίλε μου, ἔμαθα γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τέτοια πράγματα, ποῦ καὶ στὴ Σιθῆρία νὰ σὰς στείλῃ κανεὶς, εἶνε ἄλλο! Ἐσυνήθισα μὲ σένα καὶ γιὰ τοῦτο σὰς συγχωρῶ. Ἄν ὅμως ἄλλῃ μιὰ φορὰ ἀκούσω γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τίποτε, σοῦ τὸ λέγω καὶ νὰ τὸ ξέρῃς, θὰ σὰς στείλω καὶ σὰς καὶ τὸ παιδί σας ἐκεῖ ποῦ ψήνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί! Πρὸς τὸ παρὸν ἐσὺ θὰ μένῃς, ὡς πρῶτα, πλησίον μου. Ἐνθυμοῦ τὴν συμφωνίαν μας· καὶ τῶρα κρημνίσου. Σὰς ἐβαρέθηκα ὅλους.

Τί νὰ κάμῃ ὁ Νικόλας;

Ἄμα ὡς κατεκλίθη ὁ κύριος ἐπορεύθη οὕτως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐπὶ μακρὸν οὔτε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνεσκέφθησαν καὶ ἔκλαυσαν.

Τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ Νικόλας ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ὡς μεθυμένος. Εἶχε τὸ πρόσωπον ὡς τὸ χαρτί, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζοφεροὺς, οὐδὲν καλὸν προδίδοντας, τὰ χεῖλη ὡς τοῦ κακούργου, συνεσφιγμένα. Βαδίζει καὶ κλονίζεται ὡς οἰνοβαρής. Ἐν τούτοις ἄμα ὡς ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἤρξατο καθαρίζων τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του. Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔβαινε πάντοτε σκυθρωπὸς καὶ ὠχρὸς, οὐχὶ δὲ μόνον ἀστείοντά τινα, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἡδυνάτό τις ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στόματός του. Παρετήρησε τοῦτο καὶ ὁ αὐθέντης, ἐπειράθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ν' ἀστείευθῇ μάλιστα, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ ἡ συγκατάβασις τοῦ κυ-

ρίου κατόρθωσε νὰ φαιδρύνῃ αὐτόν. Πᾶσαν ἐργασίαν ἐξετέλει ἐγκαίρως, ἀκριβῶς καὶ ἀρμοδίως, ἀλλὰ σιωπᾷ ὁ ἀνθρώπος ὡς ἀπολιθωμένος.

Παρετηρήθη ἔκτοτε ὅτι ὁ Νικόλας ἤρχισε νὰ πίνῃ. Καὶ πάντοτε μὲν ἦτο ὠχρὸς, ἀλλ' ὅταν ἔπινε περισσώτερον καθίστατο πελιδνὸς καὶ ἐφαίνετο κακὸς, πολὺ κακὸς, ὡς ἐξηγριωμένος· μάλιστα δὲ δις πρὸς τὸν αὐθέντην του προσηνέχθη ἀναρμόστως. Ἀπεπειράθη νὰ καθικετεύσῃ αὐτόν ἢ σύζυγός του:

— Παράτησέ το, Νίκο μου! λυπήσου ἐμένα καὶ τὴν κόρη μας!...

— Δὲν ἔμπορῶ. λέγει, μὴ μὲ βασανίζῃς, μὴν παρακαλῇς!

Καὶ τὴν ἀτενίζει μὲ τοσοῦτον ἄλγος, ὥστε ἐκείνη ἀποσύρεται ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν καὶ θρηνεῖ, ὡς τὸ ἐγκαταλειμμένον παιδίον.

Ἀπεπειράθη καὶ ὁ κύριος νὰ τὸν νοθεύσῃ — τὸν ἔδειρε δύο φορὰς — εἰς μάτην! Ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ ὁ Νικόλας, ἔφθινε καὶ ἤρξατο βήχων.

Αἰφνης ὁ κύριος ἔσχεν ἀφορμὴν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Πετροῦπολιν δι' ὑποθέσεις τινάς. Τίνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων του νὰ συμπαράλαβῃ; Νοεῖται, τὸν Νικόλαον· καὶ ὁ αὐθέντης εἶχεν ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτόν καὶ αὐτὸς δὲ, καίτοι κατέστη μέθυρος, ὅπως δὴ ποτε ἦτο ἀνθρώπος, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, παρουσιάσιμος. Εἰς τὰ ξένα δὲ μέρη ἴσως ἦτο δυνατόν νὰ διορθωθῇ, συστελλόμενος τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ὅταν εἶπον εἰς τὸν Νικόλαν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ Πετροῦπολιν, ἦτο μεθυμένος καὶ πελιδνὸς τὴν ὄψιν, ἀλλ' αἰφνης ἡ μέθη ἐξητμίσθη διὰ μιᾶς καὶ μόνον τὸ πρόσωπόν του κατέστη φρικῶδες, ἐν τούτοις ἠτοιμάσθη καὶ ἀνεχώρησε.

[Ἔπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὁφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Γενομένης τῇ 25 παρελθόντος τῆς ἐκκυλεύσεως τοῦ λαχείου τοῦ

BYZANTINOY ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

παρισταμένων τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας κ. Δ. Φανδρίδου, πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἄλλων συνδρομητῶν, ἐξήχθησαν κατὰ σειράν οἱ ἐπόμενοι κερδῆσαντες ἀριθμοί, 106, 2813, 2,912, 282, 3422, 4292, 3221, 1895, 1246, 2484, 2753, 4111.